

IN MEMORIAM MARJAN JENKO

1928–2020

V zadnjih dneh novembra nas je neprijetno presenetila vest, da smo izgubili strokovnega kolega in vzornika, dolgoletnega in aktivnega člana, ki je bil vedno pripravljen sodelovati pri dejavnostih društva, ki je vedno strogo strokovno nastopal pri obravnavi stanovske problematike, poleg tega je znal s toplo prijaznostjo, pa tudi zbadljivo šaljivostjo pokramljati o aktualnih temah, pri izbiri katerih njegova široka razgledanost ni poznala meja.

Strokovno delo in zasluge cenjenega kolega so bile v Geodetskem vestniku predstavljene pred kratkim in so tudi v tej številki, saj je poleg nagrade Inženirske zbornice Slovenije za življenjsko delo na področju geodezije, ki jo je dobil leta 2010, v letu 2019 prejel plaketo Zveze geodetov Slovenije in ob 100-letnici Fakultete za gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani še srebrno plaketo za izreden prispevek k razvoju in prepoznavnosti fakultete ter stroke.

Marjan se je zgodaj navadil sobivati s težavami. Njegova življenjska pot ga je z družino iz rodne Primorske, zaradi fašističnega nasilja, vodila v tuje italijanske kraje, kjer se je šolal do konca druge svetovne vojne. Gimnazijo je dokončal v Postojni in leta 1952 diplomiral na oddelku za geodezijo Tehniške visoke šole v Ljubljani ter se kasneje strokovno izpopolnjeval še na Kraljevi tehniški visoki šoli v Stockholmu na Švedskem. Zaradi iskrivega zanimanja za vsakovrstne podrobnosti lahko rečemo, da se ni nehal izobraževati vse do svojih zadnjih dni. Problemov se je vedno loteval natančno in sistematično, rešitve je iskal z veliko vztrajnostjo, o njegovih sposobnostih pa pričajo že sami rezultati.

Nekateri društveni kolegi smo ga poznali še iz časov skupnega službovanja na nekdanjem Geodetskem zavodu Slovenije. V spominu so nam ostale ostre razprave pa tudi anekdote, ki vedno spremljajo dolgoletna sobivanja. Kot mlada začetnica sem bila dodeljena na oddelek inženirske geodezije, ki ga je vodil takrat še tovariš Marjan Jenko. Čistemu laiku mi je dal nalogo, da izračunam nivelmanski poligon. Podatke je prinesel s terenske izmere predvidene trase za daljnovod. Bilo me je zelo strah, a sem zaradi njegovega skoraj očetovskega in izrazitega pedagoškega čuta delo opravila odlično. Najbolj pa me je presenetilo, ko je lani na našem društvenem druženju beseda nanese na stare čase in se je še dobro spomnil dogodka ter me pred družbo tudi pohvalil in me s tem močno razveselil.

Kot potomca učiteljskega para ga je poleg raziskovalnega že od mladih let privlačilo tudi pedagoško delo. Ne zgolj kot asistent in kasneje predavatelj na že omenjeni stanovski fakulteti v Ljubljani, ko nam je vrsti generacij geodetov približal svet temeljnih mrež, pedagog je ostal in takega se spomnimo tudi v okviru društvenega delovanja, ko nam je ob vrsti aktivnosti spontano, ali pa po predhodnem dogovoru, predaval o geodetskih ali z geodezijo povezanih temah.

Preteklo leto nam je ob 25. obletnici postavitve obeležja na Krimu tako predstavil pomen in ozadje krimskega koordinatnega sistema na govorniškem odru ob sami izhodiščni točki. K postavitvi obeležja je sicer pomembno pripomogel tudi sam z ureditvijo strokovnih podlag, ostal pa je tudi stalni udeleženec tradicionalnih letnih strokovno-rekreativnih prireditev ob točki. Tam smo ga nekateri srečali tudi letos, na tradicionalno prvo soboto v juniju, pa čeprav nam v društvu zaradi omejitvenih ukrepov ni uspelo organizirati druženja v običajnem obsegu in obliki.

Zadnja leta se je praviloma udeleževal izletov upokojenih članov društva. Tudi sicer se je – kot velik ljubitelj narave, s katero je sobival vse življenje, saj je bil veliko na terenu – redno udeleževal srečanj, ki jih je društvo prirejalo v okviru strokovnih ekskurzij. Tako smo imeli tudi ekskurzijo v Trebnje, kjer smo obiskali razgledno točko z obeležjem, posvečenem 15. poldnevniku. Marjan nam je na tej točki in ob GEOSS-u, geometričnem središču Slovenije, spontano posredoval bogato strokovno razlago. Naneslo je tudi, da je naš najstarejši udeleženec Marjan strokovne ekskurzije po Dolenjski praznoval 90 let. Ob postanku na zajtrku in kavici v vasi Gabrijele smo mu zapeli, zaželeli veliko zdravja in mu izročili simbolno darilce.

Privlačili so ga tudi vsakoletni pohodi po vrhovih jadranskih otokov, kjer je razlage vodičev pogosto dopolnjeval z zanimivimi strokovnimi vložki, praviloma pa bolje poznal dostopne poti, ki si jih je ogledal vnaprej po dosegljivih podatkih s svetovnega spleta, in nas pravilno usmerjal do cilja. Z nami je lani dosegel tudi zadnje osvojeni vrh na otoku Zlarinu in požel spontani aplavz udeležencev.

Nekateri člani smo bili v stikih z Marjanom tudi v začetku jeseni, še nekaj dni pred nenadno smrtjo, ko smo usklajevali vsebino prispevka, ki je objavljen v tokratni številki Geodetskega vestnika. Objave se je močno veselil, žal je ni dočakal.

Spoštovani kolega Marjan ostaja z nami v spominih in v svojih delih.

*Zapisali: Lija in Miloš Šušteršič, Milan Brajnik
za Ljubljansko geodetsko društvo*